

tede dem, Mænd saavel som Kvinder, som Guds Sendebud til Verden, udrustede til lige vigtige Opgaver, enten som af Gud inspirerede Ledere og Lærere, eller som dem, der helbredede eller i Stilhed granskede de guddommelige Ting. Jeg tror, at vi Protestanter ikke ret vide, hvad vi skulle gjøre med vore Hellige. Vi oprette Velgjørenhedsanstalter til Ære for dem og beskrive deres Levnedsløb, og er der Tale om en Kvinde, da sker dette gjerne i Korthed og med en Slags Undskyldning for, at hun derved er gaaet udenfor Reglen, — og har gjort Overgreb paa Mandens Arbejdsmark. I vore reformerede Kirker have vi nu ingen Domstol til at afgjøre, hvem der fortjener at „kanoniseres“, at indskrives blandt „de Hellige“, og man gjør sig derfor ingen Ulejlighed for at samle deres Levnedsløb, men maaske er det bedst saaledes, da vi ere saa tilbøjelige til at beundre og tilbede Skabningen. Vi have dog visselig derved tabt noget, og det er Kvinderne, som derved have lidt det største Tab.

Den ringe Agtelse, hvormed jeg oftere har hørt protestantiske Præster omtale *Kristi* Moder, som en ganske almindelig Kvinde, kun som et simpelt Redskab, forklarer mig, hvorfor man i vore Kirker er saa lidt tilbøjelig til at ville forstaa, at Kvinden staar paa samme Standpunkt som Manden, og at hun ligesom han er Guds Tjener her paa Jorden, sat til at virke paa det aandelige Omraade, om hun end ikke nødvendigt bliver valgt til at udføre de samme Opgaver, — hvilket er saare heldigt.

I Kirkens første Aarhundreder synes den ikke at have hævet sig meget over Mændenes gængse Anskuelse om Kvindens Værd, dog med Undtagelse af enkelte, særdeles begavede hellige Kvinder. Den fandt sig i, at Kvinden blev holdt tilbage, blev stavnsbunden og undertrykket i Kraft af uigjenfødte Mænds forudfattede Anskuelse, hvortil saa efter Reformationen kom den sneverhjertede Fortolkning af *Paulus'* velbekendte Udtalelser til Corintherne, som aabenbart kun vare henvendte til den Tids uvidende græske Kvinder. Mændene have nu imidlertid foretrukket at anvende hans Ord paa alle Kvinder til alle Tider og have derved tilladt sig at forvanske *Kristi* Lære, som klart belyser de Grundsætninger, som Kirken burde have holdt paa i dette saa vigtige Spørgsmaal: om Kvindens Virksomhed i Kirken.